

Brașov

● Primele spectacole ale stagiunii, în ordine :

— *O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale. Regia : Mircea Marin.

— *Interviu* de Ecaterina Oproiu. Regia : Anca Ovanetz-Doroșenco. (Scenografia, George Doroșenco, de bună seamă.)

— *Da sau Nu* de A. Ghelman. Regia : Eugen Mercus.

— *Eduard al II-lea* de Marlowe. Regia : Mircea Marin.

● Colectivul de interpreți nu a suferit schimbări. Din fericire, pentru că e un colectiv bun. Din păcate, pentru că anii au trecut și nimeni nu mai are sub treizeci de primăveri.

● Teatrul vrea să realizeze un spectacol în colaborare cu artiștii amatori. Doar intrăm în a doua ediție a Festivalului „Cântarea României”. Ei bine, piesa va fi *Nota zero la purtare*. Ștefan Vardia și colegii lui vor fi, toți, artiști amatori. Profesorii lor, actorii teatrului.

● Teatrul brașovean nu are probleme mari cu publicul. Lumea vine la spectacole. Marea majoritate a spectatorilor sînt tineri. Cei mai mulți, muncitori. De asemenea, studenți. Și destui elevi. Media de vîrstă a spectatorilor coboară mult sub 30 de ani. (Hm, media de vîrstă a actorilor...)

● Teatrul are, totuși, o problemă cu publicul. Vin mai rar la teatru medicii, inginerii, profesorii — intelectualitatea, adică.

Rep.

Pitești

La început, o premieră absolută : piesa Angelei Bocancea — *Strada iubirii*, în regia lui Al. Tocilescu.

— De ce... *Strada iubirii*, tovarășe director Constantin Zărnescu ?

— Includerea în repertoriu a acestei piese tinerești și, mai ales, alegerea ei pentru a marca începutul stagiunii se explică prin atenția pe care ● acordăm, în noua stagiune, tinerilor spectatori ai teatrului. Publicul nostru este, în proporție de 80%, tînăr și e firesc să-l omagiem prin gongul inaugural, prezentînd un text ce dezbate probleme ale noilor generații. Avem, apoi, o săptămînă deosebit de importantă, căci verificăm mesajul socio-educativ al piesei în mijlocul tinerilor muncitori de pe Platforma petrochimică, de la U.M.T.F., de la Combinatul de prelucrare a lemnului.

— Deci, primul spectacol al stagiunii este un spectacol al tinereții...

— Sub toate aspectele — ne asigură regizorul Al. Tocilescu —, căci se adresează tinerilor, propunîndu-le cazuri posibile și cazuri reale din viața cotidiană. De aceea, am stabilit, în montare, legături, le-aș zice amicale, între spectatori și actori, scena și sala conlucrînd activ la dezbaterăa unor subtile probleme de viață.

E firesc — gîndește reporterul — ca memoria hîrtiei să rețină și opinii ale actorilor, formulate în pauzele nervoase dintre două „intrări”.

— E o formulă nouă de spectacol — declară cu entuziasm Marta Savciuc — în care sînt sollicitate felurite valențe actorești.

— Plăcerea cu care jucăm — accentuează actorul Hamdi Cerchez — stă și în familiaritatea cu publicul, implicat în spectacol. Eu, în rol de Reporter, cer participarea sălii, ofer microfonul, cer soluții. Spectacolul se transformă, astfel, într-un spectacol-dezbateră, în care soluțiile venite din sală dau sens desfășurării. Este meritul regiei de a implica total sala în reprezentație.

— Mizăm mult pe reacția sălii — spune Nina Zărnescu, de curînd venită în colectiv ; în funcție de felul în care noi, actorii, vom ști să convingem tinerii spectatori că sîntem sinceri atunci cînd preluăm artistic problemele lor, vom dobîndi rezultatele dorite. Formula aceasta, a spectacolului-dezbateră, favorizată de cadrul intim al studioului nostru, sperăm să atragă la teatru cît mai mulți tineri, transformînd astfel intențiile noastre în autentic act artistic.

Ploiești

Foarte tînărul regizor, Mihai Lungeanu, în-vitatul teatrului ploieștean, pune în scenă, după cum ne-a mărturisit, un spectacol visat din studenție — un spectacol despre tineri. Cu piesa lui Ovidiu Genaru, *Viață particulară*. „Piesa lui Genaru vorbește despre drumul spre adevăr al unui tînăr, despre orientarea lui spre un țel firesc, potrivit cu etica societății noastre. Piesa m-a atras prin bogăția ei de probleme și prin structura clasică a scriiturii”. Mărturisirea aceasta, regizorul ne-a făcut-o „între două tablouri”. E foarte ocupat, fiindcă detaliază cu pasiune, de mai multe zile, fiecare situație scenică. Spre satisfacția actorilor (cum aveam să aflăm). „Analizînd rolul lui Bazil — ne-a spus actorul Dumitru Palade — am înțeles că trebuie să subliniez patosul cu care personajul luptă, pentru a-i face pe oamenii piesei să creadă în forțele lor, să

www.cimec.ro realizeze, să-i convingă că nimeni nu are

„treptul să lase ca viața să i se scurgă printre degete”. Actrița Silvia Năstase — interpreta tinerei Liz — și-a manifestat și ea bucuria de a lucra sub îndrumarea unui regizor tânăr, într-o piesă despre tineri. „Personajul, bine caracterizat de autor, este o fată integă, muncitoare, care își caută însă oarecum ciudat modul de exprimare, creînd, astfel, o imagine falsă despre ea; totuși, ea reușește să-și dezmeticească prietenul și să-l redea vieții adevărate”.

Entuziasmul cu care repetă trupa se justifică prin maniera de lucru, cu adevărat tinerească, instaurată de regizor.

În sală, directorul teatrului, Corneliu Revent, asistă la ultimele repetiții, premergătoare primului gong al stagiunii. „Cred că lucrarea lui Genaru este, în momentul de față, una dintre cele mai interesante piese românești contemporane, sub raportul actualității problemelor dezbătute — probleme ale educării tinerei generații, ale contribuției și răspunderii părinților față de formarea tinerilor. Ne bucurăm că putem oferi spectatorilor noștri un spectacol în care vor găsi, cu siguranță, idei care îi preocupă în cel mai înalt grad”.

I. N.

Sibiu

Directorul teatrului, Ion Buleandră, e în căutarea unor soluții pentru rezolvarea problemei principale a programului său de lucru — punerea optimă în valoare a forțelor actoricești ale colectivului. Pentru aceasta e dispus să accepte orice sugestie interesantă, e decis să apeleze la forțe regizorale de prestigiu. O problemă: regizorii proprii. Tînărul Iulian Vișa e în tratative cu teatrul din Tarnowie, unde a fost invitat să lucreze o stagiune întreagă. Deci — o indisponibilitate. Nicoleta Toia nu s-a hotărît încă asupra piesei pe care o va monta. Deci — o incertitudine.

Ni se concretizează proiectele începutului de stagiune, marcat de prezența dramaturgiei românești. *Sinziana și Pepelea* de Vasile Alecsandri, *Piatră la rinichi* de Paul Everac și *Viață particulară* de Ovidiu Genaru — la secția română; *Să-nu-ți faci prăvălie cu scară* de Eugen Barbu — la secția germană. Mai notăm următoarele titluri pentru secția română: *Joc de pisici* de Űrkeny Istvan, *Oameni și șoareci* de John Steinbeck, *Cum vă place* de Shakespeare și o lucrare originală aparținînd dramaturgului local Eugen Onu, dedicată personalității istorice a lui Iancu de Hunedoara. Printre regizorii invitați: Sergiu Savin, George Teodorescu, Gheorghe Harag și Ryszard Smozewski din R. P. Polonă. Directorul nutrește speranța

ca acest program, deși eam tradiționalist, să ofere premisa valorificării depline a forțelor artistice ale teatrului, în sensul dobîndirii unui cert nivel de maturitate profesională.

Discutăm cu doi dintre realizatorii unor spectacole aflate în programul stagiunii. *Sinziana și Pepelea*, de pildă, e gîndită, într-o manieră proprie, de regizorul Sergiu Savin; fi cunosc montarea plină de originalitate și de fantezie de la Oradea și întrezăresc și aici, la Sibiu, o reprezentație vie, ingenioasă, modernă.

— *Sinziana și Pepelea*, primul spectacol al stagiunii, a pornit — ne spune Sergiu Savin — pe un drum deja verificat, fără să ajungă, însă, o copie a celui din Oradea. El beneficiază de unele soluții noi, de o altă scenografie, aparținînd lui Petru Voichescu, de adăugarea unor texte din folclor și — evident — de o altă trupă, cu o personalitate proprie. Aceste elemente, adunate, mă fac să cred că e vorba de un spectacol nou.

Exercițiul pe care l-am făcut împreună cu actorii sibieni s-a dovedit necesar; a fost o adevărată muncă de echipă. Munca la *Sinziana* s-a încheiat, de fapt. Acum, împreună cu scenograful Ervin Kuttler și cu actorii Kitty Stroescu, Geraldina Basarab, Ion Buleandră, Marius Niță și Nicolae Călugărița, încercăm să compunem imaginea scenică a noii piese a lui Ovidiu Genaru, *Viață particulară*.

Ne adresăm apoi scenografului Ervin Kuttler, care va fi și regizorul comediei lui Paul Everac, *Piatră la rinichi*.

— Sînteți, cu *Piatră la rinichi* de Paul Everac, la prima montare regizorală?

— La a doua. Am mai pus în scenă, la secția germană, *Colportaj* de Georg Kayser.

— M-ar interesa cîteva păreri despre piesă...

— E un text bun și necesar. O comedie succulentă. Cu personaje și cu scene luate din viață. Tipuri și năravuri din zilele noastre, ridiculizate cu o pană incisivă, în spiritul bunelor tradiții ale comediei de moravuri sociale.

— Ce spectacol și-a propus să facă regizorul și scenograful Ervin Kuttler?

— Un spectacol de valoare comică, exprimată în plastică și în situații. Ca o suită de caricaturi din „Urzica”. Actorii, pe scenă, propun spectatorilor să urmărească existența unor contradicții din viața unei întreprinderi și, fiecare, recunoscîndu-se, într-un fel sau altul, să fie determinat să ia atitudine. Un spectacol cu adresă precisă, vie, un îndemn, în același timp, ca omul să reacționeze ferm față de neajunsuri.

Actorii mă urmează fără reticente; se pare că intențiile mele s-au dovedit a avea o logică reală.

C. P.

Interviuri și reportaje realizate de Paul Tutungiu, Virgil Munteanu, Ionuț Niculescu și Constantin Paraschivescu.